

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 10. aprila 2014*

Kazalo

I – Pravni okvir	3
II – Dejansko stanje in sporna odločba	4
III – Tožbe pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba	7
IV – Predlogi strank in postopek pred Sodiščem	8
V – Pritožbe	9
A – Pritožba Komisije	9
1. Pritožbeni razlogi od prvega do tretjega in sedmi pritožbeni razlog	9
a) Trditve strank	9
b) Presoja Sodišča	10
2. Posledice utemeljenosti pritožbe Komisije	14
B – Pritožba družbe Reyrolle	15
1. Prvi pritožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev načela individualizacije kazenskih sankcij	15
a) Trditve strank	15
b) Presoja Sodišča	15
2. Drugi pritožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev načel enakega obravnavanja in sorazmernosti	16
a) Trditve strank	16
b) Presoja Sodišča	17

* Jezik postopka: nemščina.

C – Pritožba družb SEHV in Magrini	18
1. Prvi in drugi pritožbeni razlog, ki se nanašata na kršitev načela ne ultra petita in kršitev instituta pravnomočnosti	18
a) Trditve strank	18
b) Presoja Sodišča	19
2. Posledice utemeljenosti pritožbe družb SEHV in Magrini	20
VI – Stroški	20

„Pritožba — Konkurenca — Omejevalni sporazum — Trg projektov za plinsko izolirane stikalne naprave — Solidarna odgovornost za plačilo globe — Pojem podjetja — Načeli osebne odgovornosti in individualizacije kazenskih sankcij — Neomejena pristojnost Splošnega sodišča — Načelo ne ultra petita — Načeli sorazmernosti in enakega obravnavanja“

V združenih zadevah od C-231/11 P do C-233/11 P,

zaradi treh pritožb na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, ki so bile vložene 13. in 16. maja 2011,

Evropska komisija, ki jo zastopajo A. Antoniadis, R. Sauer in N. von Lingen, agenti, z naslovom za vročanje v Luxembourg (C-231/11 P),

pritožnica,

druge stranke v postopku so

Siemens AG Österreich s sedežem na Dunaju (Avstrija),

VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co. KEG s sedežem na Dunaju,

Siemens Transmission & Distribution Ltd s sedežem v Manchestru (Združeno kraljestvo),

Siemens Transmission & Distribution SA s sedežem v Grenoble (Francija),

Nuova Magrini Galileo SpA s sedežem v Bergamu (Italija),

ki jih zastopata H. Wollmann in F. Urlesberger, odvetnika,

tožeče stranke na prvi stopnji,

in

Siemens Transmission & Distribution Ltd (C-232/11 P),

Siemens Transmission & Distribution SA,

Nuova Magrini Galileo SpA (C-233/11 P),

ki jih zastopata H. Wollmann in F. Urlesberger, odvetnika,

pritožnice,

druga stranka v postopku je

Evropska komisija, ki jo zastopajo A. Antoniadis, R. Sauer in N. von Lingen, agenti, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

tožena stranka na prvi stopnji,

SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi L. Bay Larsen, predsednik senata, K. Lenaerts, podpredsednik Sodišča v funkciji sodnika četrtega senata, M. Safjan, J. Malenovský, sodnika, in A. Prechal (poročevalka), sodnica,

generalni pravobranilec: P. Mengozzi,

sodna tajnica: A. Impellizzeri, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 2. maja 2013,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca 19. septembra 2013

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Evropska komisija ter družbe Siemens Transmission & Distribution Ltd, Siemens Transmission & Distribution SA in Nuova Magrini Galileo SpA (v nadaljevanju: te družbe skupaj: družbe pritožnice) s pritožbami predlagajo razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 3. marca 2011 v združenih zadevah Siemens Österreich in drugi proti Komisiji (od T-122/07 do T-124/07, ZOdl. str. II-793, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je to razglasilo za delno nično in spremenilo Odločbo Komisije C(2006) 6762 final z dne 24. januarja 2007 v zvezi s postopkom na podlagi člena 81 [ES] in člena 53 [Sporazuma EGP] (Zadeva št. COMP/F/38.899 – Plinsko izolirane stikalne naprave), katere povzetek je bil objavljen v *Uradnem listu Evropske unije* (UL 2008, C 5, str. 7, v nadaljevanju: sporna odločba).

I – Pravni okvir

- 2 Člen 23 Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov 81 [ES] in 82 [ES] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 205), naslovljen „Globe“, določa:

„[...]“

2. Komisija lahko podjetjem in podjetniškim združenjem z odločbo naloži globe, kadar naklepno ali iz malomarnosti:

(a) kršijo člen 81 [ES] ali člen 82 [ES] [...]

[...]

3. Pri določanju višine globe se upošteva teža, pa tudi trajanje kršitve.

[...]“

3 Člen 31 te uredbe, naslovljen „Nadzor Sodišča“, določa:

„S pritožbo zoper odločbo, s katero je Komisija določila globo ali periodično denarno kazen, ima Sodišče neomejeno pristojnost do pregleda odločbe. Naloženo globo ali periodično denarno kazen lahko prekliče, zniža ali zviša.“

II – Dejansko stanje in sporna odločba

4 Dejansko stanje tega spora, kakor je predstavljeno v točkah od 1 do 22 izpodbijane sodbe, je mogoče povzeti, kot je navedeno v nadaljevanju.

5 Spor se nanaša na omejevalni sporazum v zvezi s prodajo plinsko izoliranih stikalnih naprav (v nadaljevanju: GIS), ki se uporabljajo za nadzor pretoka energije v elektroenergetskih omrežjih. Gre za težko električno napravo, ki se uporablja kot pomemben sestavni del elektrorazdelilnih postaj, izdelanih na ključ.

6 V točkah od 1 do 3 izpodbijane sodbe so posamezne družbe, vpletene v ta spor, opisane tako:

„1. Družba VA Technologie AG [(v nadaljevanju: VA Technologie)] je 20. septembra 1998 pridobila hčerinsko družbo družbe Rolls-Royce, to je družbo Reyrolle Ltd, ki je postala VA Tech Reyrolle Ltd in nato Siemens Transmission & Distribution Ltd [...] (v nadaljevanju: Reyrolle). Družba VA Technologie je 13. marca 2001 prek hčerinske družbe VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co. KEG, ki je v njeni stoddstotni lasti [...] (v nadaljevanju: KEG), družbo Reyrolle vložila v novoustanovljeno družbo VA Tech Schneider High Voltage GmbH (v nadaljevanju: VAS), v kateri je imela prek hčerinske družbe 60-odstotni delež, preostali delež pa je imela v lasti družba Schneider Electric SA [(v nadaljevanju: Schneider)]. Zadnja je v družbo VAS prispevala družbo Schneider Electric High Voltage SA, ki je postala VA Tech Transmission & Distribution SA in nato Siemens Transmission & Distribution SA [...] (v nadaljevanju: SEHV), in družbo Nuova Magrini Galileo SpA [...] (v nadaljevanju: Magrini), ki sta bili prej hčerinski družbi v njeni stoddstotni lasti, pri čemer so bile v družbi SEHV od leta 1999 združene visokonapetostne dejavnosti, ki jih je prej izvajalo več hčerinskih družb družbe Schneider [...].

2. Družba VA Technologie je oktobra 2004 prek družbe KEG pridobila celoten kapitalski delež družbe Schneider [...] v družbi VAS.

3. Družba Siemens AG [(v nadaljevanju: Siemens)] je leta 2005 pridobila izključni nadzor nad skupino, katere matična družba je bila družba VA Technologie (v nadaljevanju: skupina VA Tech), tako da je prek ene od hčerinskih družb, in sicer [...] družbe Siemens AG Österreich (v nadaljevanju: Siemens Österreich), objavila javno ponudbo za nakup. Po tem prevzemu nadzora se je družba VA Technologie in nato še družba VAS združila z družbo Siemens Österreich.“

7 Družba ABB Ltd (v nadaljevanju: ABB) je 3. marca 2004 Komisijo opozorila na obstoj omejevalnega sporazuma v sektorju GIS in je v skladu z Obvestilom Komisije o imuniteti pred globami in znižanju glob v kartelnih zadevah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 155, v nadaljevanju: obvestilo o ugodni obravnavi) ustno zaprosila za imuniteto pred globami. Komisija je 25. aprila 2004 družbi ABB odobrila pogojno imuniteto.

- 8 Komisija je na podlagi izjav družbe ABB začela preiskavo ter 11. in 12. maja 2004 izvedla nenapovedana preverjanja v prostorih družb Siemens in Areva T&D SA, skupine VA Tech ter družb Hitachi Ltd in Japan AE Power Systems Corp. (v nadaljevanju: JAEPS). Komisija je 20. aprila 2006 sprejela obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah, ki je bilo vročeno 20 družbam, med drugim družbam pritožnicam. Zadevne družbe so bile zaslišane 18. in 19. julija 2006.
- 9 Komisija je 24. januarja 2007 sprejela sporno odločbo, ki je bila vročena 20 družbam, ki jim je bilo poslano obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah, in sicer poleg družb pritožnic še družbam Siemens Österreich, KEG, ABB, Alstom SA, Areva SA, Areva T&D AG, Areva T&D Holding SA in Areva T&D SA (v nadaljevanju: štiri zadnjenavedene družbe skupaj: Areva), Fuji Electric Holdings Co. Ltd in Fuji Electric Systems Co. Ltd (v nadaljevanju: zadnjenavedeni družbi skupaj: Fuji), Hitachi Ltd in Hitachi Europe Ltd (v nadaljevanju: zadnjenavedeni družbi skupaj: Hitachi), JAEPS, Schneider, Mitsubishi Electric System Corp. (v nadaljevanju: Mitsubishi) in Toshiba Corp. (v nadaljevanju: Toshiba).
- 10 V točkah od 14 do 16 izpodbijane sodbe so lastnosti zadevnega omejevalnega sporazuma, kot so bile ugotovljene s sporno odločbo, povzete tako:

„14. V točkah od 113 do 123 obrazložitve [sporne] odločbe je Komisija navedla, da so različna podjetja, ki so sodelovala pri omejevalnem sporazumu, dodeljevanje projektov GIS po dogovorjenih pravilih razen na nekaterih trgih usklajevala po vsem svetu, zlasti zato, da bi obdržala kvote, ki so pretežno odražale njihove na podlagi preteklih obdobj ocenjene tržne deleže. Pojasnila je, da je bila dodelitev projektov [GIS] opravljena na podlagi skupne ‚japonske‘ in skupne ‚evropske‘ kvote, ki ju je bilo treba nato razdeliti med japonske in evropske proizvajalce. Sporazum, ki je bil podpisan 15. aprila 1988 na Dunaju [(Avstrija)] (v nadaljevanju: sporazum GQ), je postavil pravila, ki so omogočala dodelitev projektov GIS japonskim ali evropskim proizvajalcem in upoštevanje njihove vrednosti pri ustrezni kvoti. Poleg tega je Komisija v točkah od 124 do 132 obrazložitve [sporne] odločbe pojasnila, da so različna podjetja, ki so sodelovala pri omejevalnem sporazumu, sklenila nezapisan dogovor (v nadaljevanju: skupni dogovor), v skladu s katerim so bili projekti GIS na Japonskem na eni strani in v državah evropskih članic kartela na drugi strani, ki so bile skupaj določene kot ‚matične države‘ za projekte GIS, rezervirani za japonske oziroma evropske članice omejevalnega sporazuma. Informacije o projektih GIS v ‚matičnih državah‘ se med tema skupinama niso izmenjevale, prav tako se ti projekti niso upoštevali pri kvotah teh skupin.

15. Sporazum GQ je vseboval tudi pravila v zvezi z izmenjavo informacij, ki so bile potrebne za delovanje kartela, med tema skupinama proizvajalcev, za kar sta skrbela zlasti tajnika teh skupin, v zvezi z manipulacijami pri zadevnih razpisih za zbiranje ponudb in v zvezi z določitvijo cen za projekte GIS, katerih dodelitev ni bila mogoča. V skladu s priložo 2 k sporazumu GQ se je ta uporabljal za ves svet, razen za Združene države Amerike, Kanado, Japonsko in 17 držav Zahodne Evrope. Poleg tega so bili na podlagi skupnega dogovora projekti GIS v evropskih državah, ki niso bile ‚matične države‘, rezervirani za evropsko skupino, ker so se japonski proizvajalci zavezali, da ne bodo dajali ponudb za projekte GIS v Evropi.
16. Po navedbah Komisije je bila razdelitev projektov GIS med evropske proizvajalce urejena v sporazumu, ki je bil [prav tako] podpisan na Dunaju 15. aprila 1988, z naslovom ‚E-Group Operation Agreement for GQ-Agreement‘ (sporazum skupine E za izvajanje sporazuma GQ) [...]. Komisija je navedla, da so za dodeljevanje projektov GIS v Evropi veljala enaka pravila in postopki kot za dodeljevanje projektov GIS v drugih državah. Zlasti naj bi tudi za projekte GIS v Evropi veljala dolžnost obveščanja, treba naj bi jih bilo navesti na seznamu, dodeliti, se o njih dogovoriti ali jim določiti najnižjo ceno.“
- 11 Po koncu dejanskih ugotovitev in pravnih presoj je Komisija v sporni odločbi ugotovila, da so vpletena podjetja kršila člena 81 ES in 53 Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru z dne 2. maja 1992 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 52, str. 3, v nadaljevanju: Sporazum EGP), in jim

naložila globe, ki jih je določila na podlagi metodologije, opisane v Smernicah o načinu določanja glob, naloženih v skladu s členom 15(2) uredbe št. 17 in člen[om] 65(5) pogodbe ESPJ (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 1, str. 171), ter obvestila o ugodni obravnavi.

- 12 Komisija je odločila, da je na podlagi obvestila o ugodni obravnavi treba vlogi za imuniteto družbe ABB ugoditi, vse druge prijave zaradi prizanesljivosti, med katerimi je bila tudi prijava, ki jo je vložila skupina VA Tech, pa je treba zavrnilo.
- 13 Člena 1 in 2 sporne odločbe določata:

„Člen 1

Naslednja podjetja so kršila [člena 81 ES in 53 Sporazuma EGP] s tem, da so v navedenih obdobjih sodelovala pri skupku sporazumov in usklajenih ravnanj v sektorju [GIS] na območju [Evropskega gospodarskega prostora (EGP)]:

[...]

(m) [Magrini], od 15. aprila 1988 do 13. decembra 2000, in od 1. aprila 2002 do 11. maja 2004;

(n) [Schneider], od 15. aprila 1988 do 13. decembra 2000;

[...]

(p) Siemens [Österreich], od 20. septembra 1998 do 13. decembra 2000, in od 1. aprila 2002 do 11. maja 2004;

(q) [Reyrolle], od 15. aprila 1988 do 13. decembra 2000, in od 1. aprila 2002 do 11. maja 2004;

(r) [SEHV], od 15. aprila 1988 do 13. decembra 2000, in od 1. aprila 2002 do 11. maja 2004;

[...]

(t) [KEG], od 20. septembra 1998 do 13. decembra 2000, in od 1. aprila 2002 do 11. maja 2004.

Člen 2

Za kršitve iz člena 1 se naložijo te globe:

[...]

(j) Schneider [...]: 3 600 000 EUR;

(k) Schneider [...], [SEHV] in [Magrini] skupaj in solidarno: 4 500 000 EUR;

(l) [Reyrolle]: 22 050 000 EUR, od tega:

(i) skupaj in solidarno s [SEHV] in [Magrini]: 17 550 000 EUR, in

(ii) skupaj in solidarno s Siemens [Österreich] in [KEG]: 12 600 000 EUR;

[...]“

III – Tožbe pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

- 14 Iz točk 33, 34 in 229 izpodbijane sodbe je razvidno, da so tožeče stranke v utemeljitev svojih predlogov za razglasitev ničnosti navedle dva tožbena razloga.
- 15 Prvi tožbeni razlog se je nanašal na kršitev členov 81(1) ES in 53(1) Sporazuma EGP ter členov 23(2) in (3) ter 25 Uredbe št. 1/2003. Ta tožbeni razlog je bil razdeljen na štiri dele, od katerih se je prvi nanašal na neobstoje dokazov za zatrjevano kršitev, drugi na napake pri presoji trajanja zatrjevane kršitve, tretji na previsok znesek naložene globe in četrti na zastaranje zatrjevane kršitve za obdobje pred 16. julijem 1998.
- 16 Drugi tožbeni razlog se je nanašal na bistveno kršitev postopka ter kršitev pravice do izjave in zlasti pravice tožečih strank, da zaslišijo obremenilne priče iz člena 6(3)(d) Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane v Rimu 4. novembra 1950.
- 17 Splošno sodišče je v bistvu potrdilo obstoj kršitve, kot jo je ugotovila Komisija v sporni odločbi, in znesek globe, naložene skupini VA Tech v celoti, torej vsoto zneskov, ki jih morajo plačati posamezne družbe, ki sestavljajo to skupino.
- 18 Čeprav je Splošno sodišče z izključitvijo obdobja od 1. aprila do 30. junija 2002 skrajšalo trajanje kršitve, ki so jo storile družbe skupine VA Tech, in je v tem delu sporno odločbo razglasilo za nično (točke od 63 do 72 in 236 izpodbijane sodbe ter točka 1 izreka), je nato v okviru izvajanja neomejene pristojnosti ugotovilo, da v skladu s Smernicami o načinu določanja glob, naloženih v skladu s členom 15(2) uredbe št. 17 in člen[om] 65(5) pogodbe ESPJ to skrajšanje kršitve ne vpliva na znesek globe, naložene tem družbam (točka 261 navedene sodbe).
- 19 Vendar je Splošno sodišče po koncu razlogovanja iz točk od 137 do 165 izpodbijane sodbe v točki 166 navedene sodbe ugotovilo, da je Komisija s tem, da je štela, da so družbe Reyrolle, SEHV in Magrini solidarno odgovorne za plačilo globe, ki očitno presega njihovo skupno odgovornost, da družba Siemens Österreich in KEG ni štela za solidarno odgovorni za del globe, ki je bila naložena družbama SEHV in Magrini, in da družbi Reyrolle ni naložila samostojne odgovornosti za plačilo dela globe, ki ji je bila naložena, kršila načelo individualizacije kazenskih sankcij.
- 20 Splošno sodišče je v točki 167 navedene sodbe v zvezi s tem ugotovilo, da je treba člen 2 sporne odločbe v delu, v katerem se nanaša na izračun globe, ki jo je treba naložiti družbama SEHV in Magrini, in v delu, v katerem se nanaša na določitev zneskov, ki jih morajo tožeče stranke plačati solidarno, razglasiti za nične.
- 21 V točkah od 236 do 264 izpodbijane sodbe je Splošno sodišče z uporabo neomejene pristojnosti spremenilo globe, naložene tožečim strankam, in za te posamezne globe določilo tudi deleže, ki jih morajo plačati posamezne družbe v notranjih razmerjih med solidarnimi dolžniki, v skladu z načeli, navedenimi v točkah 158 in 159 navedene sodbe.
- 22 Splošno sodišče je v točki 2 izreka izpodbijane sodbe za nične razglasilo tudi člen 2(j), (k) in (l) sporne odločbe ter v točki 3 tega izreka zneske glob določilo tako:
„– družb[ama] [SEHV] in [Magrini] solidarno z družbo [Schneider]: 8 100 000 EUR;
– družbi [Reyrolle] solidarno z družbami Siemens [Österreich], [KEG], [SEHV] in [Magrini]: 10 350 000 EUR;
– družbi [Reyrolle] solidarno z družbama [Österreich] in [KEG]: 2 250 000 EUR;
– družbi [Reyrolle]: 9 450 000 EUR.“

IV – Predlogi strank in postopek pred Sodiščem

23 Komisija s pritožbo Sodišču predlaga, naj:

- primarno, razveljavi točko 2 izreka izpodbijane sodbe v delu, v katerem temelji na ugotovitvi Splošnega sodišča iz točke 157 navedene sodbe, da mora Komisija za vsako izmed družb, ki je tvorila eno samo podjetje, določiti deleže zneskov, ki jih morajo te družbe, ki so tvorile to podjetje, plačati solidarno, in razveljavi točko 3 izreka navedene sodbe v delu, v katerem Splošno sodišče z ugotovitvami iz točke 158 navedene sodbe v povezavi s točkami 245, 247, 262 in 263 iste sodbe v tej točki določa nove zneske glob ter deleže teh zneskov, ki jih morajo plačati posamezne družbe;
- podredno, izpodbijano sodbo razveljavi v delu, v katerem Komisiji v točki 157 navedene sodbe nalaga obveznost, da za vsako izmed družb, ki so tvorile eno samo podjetje, določi deleže zneskov, ki jih morajo te družbe, ki so tvorile to podjetje, plačati solidarno, in navedeno sodbo razveljavi v delu, v katerem Splošno sodišče z ugotovitvami iz točke 158 v povezavi s točkami 245, 247, 262 in 263 iste sodbe v tej sodbi določa deleže zneskov glob, ki jih morajo plačati posamezne družbe, in s tem spreminja sporno odločbo;
- tožbe v zadevah T-122/07, T-123/07 in T-124/07 zavrne v delih, v katerih se nanašajo na razglasitev ničnosti člena 2(j), (k) in (l) sporne odločbe;
- drugim strankam v pritožbenem postopku in tožečim strankam v postopku pred Splošnim sodiščem naloži plačilo stroškov obeh postopkov.

24 Družbe Reyrolle, SEHV in Magrini Sodišču predlagajo, naj:

- pritožbo zavrne in
- v celoti ugodi njihovim predlogom.

25 Družba Reyrolle s pritožbo Sodišču predlaga, naj:

- točko 3, četrta alineja, izreka izpodbijane sodbe spremeni tako, da se globa, naložena družbi Reyrolle, zniža za najmanj 7 400 000 EUR;
- podredno, razveljavi točko 3 izreka navedene sodbe v delu, v katerem se nanaša nanjo, in zadevo vrne v odločanje Splošnemu sodišču;
- vsekakor Komisiji naloži plačilo stroškov.

26 Družbi SEHV in Magrini s pritožbo Sodišču predlagata, naj:

- razveljavi točko 2 izreka izpodbijane sodbe v delu, v katerem je bil z njo člen 2(j) in (k) sporne odločbe razglašen za ničn;
- razveljavi točko 3, prva alineja, izreka navedene sodbe, potrdi člen 2(j) in (k) sporne odločbe in v zvezi s členom 2(k) navedene odločbe odloči, da vsak od solidarnih dolžnikov nosi tretjino zneska 4 500 000 EUR;
- podredno, razveljavi točko 3, prva alineja, izreka izpodbijane sodbe in zadevo vrne v odločanje Splošnemu sodišču;
- vsekakor Komisiji naloži plačilo stroškov.

- 27 Komisija Sodišču predlaga, naj:
- pritožbi družbe Reyrolle in družb SEHV ter Magrini v celoti zavrne in
 - družbam pritožnicam naloži plačilo stroškov postopka.
- 28 S sklepom predsednika Sodišča z dne 1. julija 2011 so bile zadeve od C-231/11 P do C-233/11 P združene za pisni in ustni postopek ter izdajo sodbe.

V – Pritožbe

A – Pritožba Komisije

- 29 Komisija v utemeljitev pritožbe navaja sedem pritožbenih razlogov, ki se nanašajo na kršitev člena 23 Uredbe št. 1/2003, neomejene pristojnosti Splošnega sodišča, načel osebne odgovornosti in individualizacije kazenskih sankcij, načela *ne ultra petita*, načela kontradiktornosti, obveznosti obrazložitve oziroma pristojnosti Komisije za odločanje po prostem preudarku pri določanju pravnih subjektov, ki se jim pripiše odgovornost za kršitev.
- 30 Pritožbene razloge od prvega do tretjega in sedmi pritožbeni razlog je treba preučiti skupaj.
1. Pritožbeni razlogi od prvega do tretjega in sedmi pritožbeni razlog
- a) Trditve strank
- 31 Komisija s prvim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču očita, da je s tem, da je člen 23 Uredbe št. 1/2003 razlagalo tako, da ji podeljuje pristojnost oziroma celo nalaga obveznost, da določi ustrezne deleže posameznih sodolžnikov zaradi plačila globe, za katerega Komisiji solidarno odgovarjajo zaradi kršitve, ki jo je storilo podjetje, ki so ga tvorili, kršilo navedeno določbo.
- 32 Pristojnost za nalaganje glob, ki jo ima Komisija na podlagi navedene določbe, naj bi se nanašala le na zunanje razmerje solidarnosti, torej na razmerje med Komisijo in naslovniki odločbe, ki so solidarno zavezani k plačilu globe kot deli enega samega podjetja, in ne na interno razmerje med posameznimi solidarnimi dolžniki.
- 33 Pristojnost Komisije, da več družbam solidarno naloži plačilo globe, naj bi izhajala neposredno iz odgovornosti „podjetij“. Iz pojma podjetja pa naj ne bi bilo mogoče izvesti širše pristojnosti, ki bi Komisiji omogočala določiti pravna razmerja med solidarnimi dolžniki.
- 34 Komisija z drugim pritožbenim razlogom trdi, da je Splošno sodišče s tem, da je člen 23 Uredbe št. 1/2003 razlagalo tako, da zajema pristojnost oziroma obveznost za rešitev vprašanja internih razmerij med solidarnimi dolžniki, in na tej podlagi konkretno določilo deleže posameznih družb pritožnic, prekoračilo pooblastila, ki so mu podeljena z neomejeno pristojnostjo, saj ta pristojnost zadeva le zunanje razmerje med Komisijo in podjetjem, ki mu je globa naložena.
- 35 Komisija s tretjim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču očita, da je v točki 153 izpodbijane sodbe razsodilo, da načelo individualizacije kazenskih sankcij določa, da mora biti vsakemu naslovniku odločbe, ki mu je naloženo solidarno plačilo globe, omogočeno, da iz navedene odločbe razbere delež, ki ga mora plačati v razmerju z drugimi solidarnimi dolžniki, potem ko je Komisiji globa enkrat plačana.

- 36 To načelo naj bi se – tako kot načelo osebne odgovornosti – uporabljalo za podjetje samo, in ne za posamezne pravne subjekte, ki ga tvorijo.
- 37 Načelo individualizacije kazenskih sankcij naj bi zahtevalo, da Komisija pri določanju zneska glob preuči relativno težo sodelovanja posameznih podjetij, ki so storila kršitev, na podlagi individualnega ravnanja zadevnih podjetij in po potrebi obteževalnih ali olajševalnih okoliščin.
- 38 Komisija s sedmim pritožbenim razlogom trdi, da je, ker je mogoče točko 150 izpodbijane sodbe razumeti tako, da od Komisije zahteva, da naloži solidarno plačilo vsem subjektom, za katere se lahko šteje, da so odgovorni za sodelovanje pri kršitvi, ki jo je storilo neko podjetje, ta točka v nasprotju s svobodno izbiro, ki jo ima ta institucija v zvezi s tem.

b) Presoja Sodišča

- 39 V skladu s členom 23(2) Uredbe št. 1/2003 lahko Komisija podjetjem in podjetniškem združenjem z odločbo naloži globe, kadar naklepno ali iz malomarnosti kršijo člen 81 ES ali člen 82 ES.
- 40 Komisija v okviru prvega pritožbenega razloga Splošnemu sodišču očita, da je v točki 157 izpodbijane sodbe razsodilo, da je v izključni pristojnosti Komisije, da v okviru svoje pristojnosti za naložitev glob na podlagi člena 23(2) Uredbe št. 1/2003 „vsaki od družb, ki so spadale v isto podjetje, v okviru zneskov, ki jih morajo plačati solidarno, določi lastni delež, in [da] te naloge [...] ne more prepustiti nacionalnim sodiščem“.
- 41 V zvezi s tem je treba opozoriti, da se konkurenčno pravo Unije nanaša na podjetja (glej zlasti sodbi z dne 8. maja 2013 v zadevi ENI proti Komisiji, C-508/11 P, točka 82, in z dne 11. julija 2013 v zadevi Komisija proti Stichting Administratiekantor Portielje, C-440/11 P, točka 36 in navedena sodna praksa).
- 42 Avtorji Pogodb so za opredelitev storilca kršitve konkurenčnega prava, ki se lahko kaznuje na podlagi členov 81 ES in 82 ES, izbrali pojem podjetja, in ne drugega pojma, kot sta pojma družba ali pravna oseba, ki se uporabljata med drugim v členu 48 ES (glej v tem smislu sodbo z dne 18. julija 2013 v zadevi Schindler Holding in drugi proti Komisiji, C-501/11 P, točka 102).
- 43 V skladu z ustaljeno sodno prakso pojem podjetja označuje vsak subjekt, ki opravlja gospodarsko dejavnost, ne glede na njegov pravni status in način financiranja. Ta pojem je treba razumeti tako, da označuje gospodarsko enoto, čeprav je s pravnega vidika ta enota sestavljena iz več fizičnih ali pravnih oseb (glej zlasti sodbo z dne 19. julija 2012 v združenih zadevah Alliance One International in Standard Commercial Tobacco proti Komisiji, C-628/10 P in C-14/11 P, točka 42 in navedena sodna praksa).
- 44 Če tak gospodarski subjekt krši pravila o konkurenci, mora po načelu osebne odgovornosti za to kršitev odgovarjati (glej zlasti zgoraj navedeni sodbi Alliance One International in Standard Commercial Tobacco proti Komisiji, točka 42, in Komisija proti Stichting Administratiekantor Portielje, točka 37 in navedena sodna praksa).
- 45 V tem okviru je treba opozoriti, da je v določenih okoliščinah lahko pravna oseba, ki ni kršila konkurenčnega prava, vseeno sankcionirana za kršitveno ravnanje neke druge pravne osebe, če ti osebi tvorita isti gospodarski subjekt in tako tudi podjetje, ki je kršilo člen 81 ES.
- 46 Tako iz ustaljene sodne prakse izhaja, da se ravnanje hčerinske družbe lahko pripiše matični družbi, zlasti če ta hčerinska družba, čeprav je ločena pravna oseba, o svojem ravnanju na trgu ne odloča samostojno, ampak večinoma ravna po navodilih matične družbe, zlasti glede gospodarskih, organizacijskih in pravnih povezav med tema pravnima osebama (glej zlasti zgoraj navedeno sodbo Komisija proti Stichting Administratiekantor Portielje, točka 38 in navedena sodna praksa).

- 47 Čeprav se v okviru tovrstnega vertikalnega kapitalskega razmerja šteje, da je zadevna matična družba sama kršila pravila konkurenčnega prava Unije, je njena odgovornost v celoti izvedena iz odgovornosti hčerinske družbe (glej v tem smislu sodbi z dne 22. januarja 2013 v zadevi Komisija proti Tomkins, C-286/11 P, točki 43 in 49, in z dne 26. novembra 2013 v zadevi Kendrion proti Komisiji, C-50/12 P, točka 55).
- 48 Tako bo lahko Komisija matično družbo štela za solidarno odgovorno za plačilo globe, naložene njeni hčerinski družbi (glej zlasti sodbo z dne 29. marca 2011 v združenih zadevah ArcelorMittal Luxembourg proti Komisiji in Komisija proti ArcelorMittal Luxembourg in drugim, C-201/09 P in C-216/09 P, ZOdl., str. I-2239, točka 98).
- 49 Splošno sodišče je torej v točki 150 izpodbijane sodbe pravilno ugotovilo, da če je mogoče več oseb šteti za osebno odgovorne za sodelovanje pri kršitvi istega podjetja v smislu konkurenčnega prava, jih je treba v skladu s sodno prakso šteti za solidarno odgovorne za to kršitev.
- 50 Očitek, ki ga Komisija v okviru sedmega pritožbenega razloga navaja zoper navedeno točko 150, je treba zavrnil, saj iz te točke v smislu njene umestitve v sobesedilo in v njej navedene sodne prakse ne izhaja, da bi Komisija dejansko morala solidarno naložiti globo vsem osebam, za katere bi se lahko štelo, da so osebno odgovorne za sodelovanje pri kršitvi, ki jo je storilo eno samo podjetje.
- 51 Kadar lahko Komisija v skladu s členom 23(2) Uredbe št. 1/2003 solidarno naloži globo različnim pravnim subjektom, ki tvorijo eno samo podjetje, odgovorno za kršitev, za določitev zneska globe, ki jo opravi Komisija – ker ta v posameznem primeru izhaja iz uporabe pojma podjetja, ki je pojem prava Unije – veljajo določene omejitve, ki zahtevajo, da se ustrezno upoštevajo značilnosti zadevnega podjetja, kakor je bilo organizirano v obdobju, ko je bila storjena kršitev.
- 52 Komisija mora pri določanju zunanjega razmerja solidarnosti zlasti spoštovati načelo individualizacije kazenskih sankcij, ki zahteva, da se v skladu s členom 23(3) Uredbe št. 1/2003 znesek globe določi glede na težo kršitve, ki se individualno očita zadevnemu podjetju, in njeno trajanje.
- 53 V zvezi s tem je treba opozoriti, da med dejavnike, ki lahko vplivajo na presojo teže kršitev in ki se lahko na tej podlagi upoštevajo pri individualizaciji globe, naložene zadevnemu gospodarskemu subjektu, spada ravnanje posameznih zadevnih podjetij, vloga, ki jo je posamezno podjetje imelo pri sklenitvi sporazuma ali usklajenih ravnanj, dobiček, ki so ga podjetja lahko imela zaradi sporazuma ali usklajenih ravnanj, njihova velikost in vrednost zadevnega blaga ter tveganje, ki ga tovrstne kršitve pomenijo za cilje Unije (sodba z dne 28. junija 2005 v združenih zadevah Dansk Rørindustri in drugi proti Komisiji, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P in C-213/02 P, ZOdl., str. I-5425, točka 242).
- 54 V teh okoliščinah je Splošno sodišče tudi pravilno razsodilo, po eni strani v točki 153 izpodbijane sodbe, da Komisija ne more prosto določati zneskov, ki jih je treba plačati solidarno, po drugi pa v točki 154 navedene sodbe, da je morala Komisija v obravnavanem primeru upoštevati ugotovitve, ki jih je navedla v točki 468 obrazložitve sporne odločbe glede odgovornosti posameznih podjetij za kršitvena obdobja, ki se nanje nanašajo.
- 55 Čeprav mora biti odločba Komisije o naložitvi glob nujno naslovljena na pravne osebe, ki tvorijo podjetje, ta omejitev, ki je povsem praktična, še ne pomeni, da se, kadar Komisija izkoristi možnost solidarne naložitve globe več pravnim osebam, ker so ob kršitvi tvorile eno samo podjetje, pravila in načela konkurenčnega prava Unije ne uporabljajo le za zadevno podjetje, temveč tudi za pravne osebe, ki ga sestavljajo.

- 56 Iz navedenega je razvidno, da se pravila konkurenčnega prava Unije, vključno s tistimi, ki se nanašajo na pristojnost Komisije za sankcioniranje, in načeli prava Unije glede osebne odgovornosti za kršitev in individualizacije kazenskih sankcij, ki ju je treba spoštovati pri izvajanju te pristojnosti za sankcioniranje, nanašajo le na podjetje samo, in ne na fizične ali pravne osebe, ki ga tvorijo.
- 57 Natančneje, pojem solidarnosti za plačilo globe v pravu Unije kot tak v obsegu, v katerem zgolj odraža neposredno pravno posledico pojma podjetja, zadeva le podjetje, in ne družb, ki ga tvorijo.
- 58 Čeprav iz člena 23(2) Uredbe št. 1/2003 izhaja, da Komisija lahko solidarno naloži globo več družbam, ker so del enega samega podjetja, pa niti iz besedila te določbe niti iz cilja mehanizma solidarnosti ni mogoče ugotoviti, da bi se ta pristojnost za sankcioniranje širila onkraj določanja zunanjega razmerja solidarnosti na določanje deležev solidarnih dolžnikov v okviru njihovega internega razmerja.
- 59 Nasprotno, cilj mehanizma solidarnosti je v tem, da je dodaten pravni instrument, ki ga ima na voljo Komisija za krepitev učinkovitosti svojih ukrepov za izterjavo globe, naložene zaradi kršitev konkurenčnega prava, saj ta mehanizem zmanjšuje tveganje Komisije kot upnika dolga, ki ga predstavljajo globe, za plačilno nesposobnost, kar prispeva k doseganju cilja odvratanja, ki mu konkurenčno pravo na splošno sledi, kot je Splošno sodišče v bistvu, in to pravilno, navedlo v točki 151 izpodbijane sodbe (glej po analogiji tudi sodbo z dne 17. februarja 2011 v zadevi Berel in drugi, C-78/10, ZOdl., str. I-717, točka 48).
- 60 Določitev deležev solidarnih dolžnikov v njihovem obstoječem notranjem razmerju pa ne sledi temu dvojnemu cilju. Gre namreč za spor, ki nastopi v poznejši fazi, v katerem Komisija načeloma nima interesa, saj ji je en ali več dolžnikov globo plačalo v celoti.
- 61 Poleg tega niti v Uredbi št. 1/2003 niti v pravu Unije na splošno ni pravil, ki bi omogočala rešitev takega spora, ki se nanaša na interno razdelitev dolga, za plačilo katerega zadevne družbe odgovarjajo solidarno (glej po analogiji zgoraj navedeno sodbo Berel, točki 42 in 43).
- 62 V teh okoliščinah morajo, če deleži sodolžnikov za globo, ki jim je bila solidarno naložena, niso določeni na podlagi pogodbe, te deleže določiti nacionalna sodišča z uporabo nacionalnega prava, ki se v sporu uporablja, ob upoštevanju prava Unije.
- 63 V teh okoliščinah se dolžnost lojalnega sodelovanja s pravosodnimi organi držav članic, ki jo ima Komisija v skladu s členom 4 PEU, nanaša na regresne zahtevke, vložene pred nacionalnimi sodišči, ne glede na to, da se o takih sporih načeloma odloča na podlagi nacionalne zakonodaje. Po eni strani je namreč z odločbo Komisije o solidarni odgovornosti za plačilo globe, ker ta opredeljuje solidarne dolžnike in določa najvišji znesek, ki ga lahko Komisija od vsakega od njih terja, določen pravni okvir, v katerem mora biti odločeno o teh zahtevkih. Po drugi pa lahko ima Komisija dokaze, ki so upoštevni za določitev deležev sodolžnikov.
- 64 Iz navedenega izhaja, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ko je v točki 157 izpodbijane sodbe razsodilo, da je v izključni pristojnosti Komisije, da v okviru svoje pristojnosti za naložitev glob na podlagi člena 23(2) Uredbe št. 1/2003 „vsaki od družb, ki so spadale v isto podjetje, v okviru zneskov, ki jih morajo plačati solidarno, določi lastni delež, in [da] te naloge [...] ne more prepustiti nacionalnim sodiščem“.
- 65 Iz navedenega izhaja tudi, da je Splošno sodišče dalje napačno uporabilo pravo, in sicer, prvič, ko je v točkah od 153 do 159 izpodbijane sodbe navedlo nekatera načela, ki se nanašajo na interno razmerje solidarnosti.
- 66 Najprej, ker se, kot je že bilo navedeno v točki 56 te sodbe, načelo individualizacije kazenskih sankcij nanaša le na podjetje kot tako, in ne na fizične ali pravne osebe, ki ga tvorijo, je Splošno sodišče v izpodbijani sodbi napačno uporabilo pravo, ko je v točki 153 navedene sodbe presodilo, da iz tega

načela izhaja, da mora biti vsaki družbi omogočeno, da iz odločbe, s katero se ji nalaga globa, ki jo mora plačati solidarno z eno ali več drugimi družbami, razbere delež, ki ga mora plačati v razmerju z drugimi solidarnimi dolžniki, potem ko je Komisiji globa enkrat plačana.

- 67 Dalje, ker morajo, kot je že bilo navedeno v točki 62 te sodbe, deleže sodolžnikov za solidarno naloženo globo določiti nacionalna sodišča z uporabo nacionalnega prava, ki se v sporu uporablja, ob upoštevanju prava Unije, je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je v točki 155 izpodbijane sodbe po eni strani presodilo, da je pojem solidarnosti pri plačilu glob samostojen pojem, ki ga je treba razlagati glede na cilje in sistem konkurenčnega prava, v katerega spada, in po potrebi glede na splošna načela, ki izhajajo iz vseh nacionalnih pravnih sistemov, po drugi pa, da se je treba – čeprav je narava obveznosti plačila, ki jo imajo družbe, ki jim je Komisija zaradi kršitve konkurenčnega prava Unije naložila globe, ki jih je treba plačati solidarno, drugačna od narave obveznosti sodolžnikov v zasebnem pravu – zgledovati predvsem po pravni ureditvi solidarnih obveznosti.
- 68 Poleg tega je Splošno sodišče, ker pristojnost Komisije za sankcioniranje zadeva le določitev zunanje razmerja solidarnosti, napačno uporabilo pravo, ko je v točki 156 izpodbijane sodbe presodilo, da ima odločba, s katero Komisija več družbam nalaga solidarno plačilo globe, nujno vse učinke, ki jih pravo določa za plačilo glob na področju konkurence, in to tako za razmerja med upnikom in solidarnimi dolžniki kot za medsebojna razmerja solidarnih dolžnikov.
- 69 Nazadnje, v točkah 158 in 159 izpodbijane sodbe je pravo napačno uporabljeno, ker je Splošno sodišče v teh točkah v bistvu presodilo, da je treba, če odločba Komisije, s katero je več družbam naložena globa, ki jo je treba plačati solidarno, ne določa, da so v podjetju nekatere družbe za sodelovanje tega podjetja pri omejevalnem sporazumu v danem obdobju bolj odgovorne od drugih, domnevati, da so te družbe enako odgovorne in nosijo zato enake deleže zneskov, ki so jim naloženi solidarno.
- 70 Pravo Unije namreč ne predpisuje nobenega takega pravila o odgovornosti po enakih deležih, ki se uporablja privzeto, saj je treba, kot je bilo navedeno v točki 62 te sodbe, deleže sodolžnikov za globo, ki izhaja iz solidarne naložitve, ob upoštevanju prava Unije določiti v skladu z nacionalno zakonodajo.
- 71 Temu ustrezno je treba poudariti, da pravo Unije načeloma ne nasprotuje temu, da bi se notranja porazdelitev take globe izvedla v skladu s pravilom nacionalnega prava, ki določa deleže solidarnih dolžnikov ob upoštevanju njihove relativne odgovornosti ali krivde za storitev kršitve, ki se očita podjetju, ki so ga tvorili, ter po potrebi pravilom, ki se uporablja privzeto in ki določa, da če družbe, ki predlagajo neenako porazdelitev, ne dokažejo, da so nekatere družbe bolj odgovorne za sodelovanje navedenega podjetja pri omejevalnem sporazumu v določenem obdobju kot druge, zadevne družbe odgovarjajo po enakih deležih.
- 72 Drugič, pravo je napačno uporabljeno tudi v točkah 245, 247, 262 in 263 izpodbijane sodbe, ki jih izpodbija Komisija, in sicer v tem, da je v njih Splošno sodišče z izvajanjem neomejene pristojnosti, ki mu je v skladu s členom 261 PDEU podeljena s členom 31 Uredbe št. 1/2003, določilo deleže zneskov glob, ki jih morajo plačati posamezne družbe, ki so tvorile zadevno podjetje v zadevnem obdobju kršitve.
- 73 Splošno sodišče se je za določitev te notranje razdelitve v navedenih točkah izpodbijane sodbe izrecno oprlo na ugotovitve iz točk 158 in 159 navedene sodbe. Vendar kot je že bilo razsojeno v točki 70 te sodbe, je v teh ugotovitvah v delu, v katerem uvajajo pravilo o odgovornosti po enakih deležih, ki se uporablja privzeto in ki naj bi ga določalo pravo Unije, pravo napačno uporabljeno.
- 74 Poleg tega, ker – kot je razvidno iz te sodbe – pristojnost za sankcioniranje, ki jo ima Komisija na podlagi člena 23(2) Uredbe št. 1/2003, ne vključuje pristojnosti za razdelitev naložene globe med solidarne dolžnike v njihovem internem razmerju, ko je ta globa v celoti plačana in je tako Komisiji

dolg poplačan, Splošno sodišče prav tako ne more biti pristojno za tako razdelitev v okviru svoje neomejene pristojnosti, ki mu je s členom 31 navedene uredbe podeljena za preklic, znižanje ali zvišanje navedene globe.

- 75 Ker namreč v skladu z ustaljeno sodno prakso neomejena pristojnost, ki jo ima Splošno sodišče, temu omogoča, da presojo Komisije nadomesti s svojo (glej zlasti sodbo z dne 26. septembra 2013 v zadevi Alliance One International proti Komisiji, C-679/11 P, točka 104 in navedena sodna praksa), ta pristojnost ne more zajemati presoje, ki ne spada v obseg pristojnosti Komisije za sankcioniranje.
- 76 Iz navedenega izhaja, da je treba pritožbene razloge Komisije od prvega do tretjega sprejeti, sedmi pritožbeni razlog pa je treba zavrnilo.
- 77 V teh okoliščinah treba ugoditi pritožbi Komisije, ne da bi moralo Sodišče obravnavati četrty, peti in šesti pritožbeni razlog. Ti pritožbeni razlogi so namreč izrecno podredni pritoženim razlogom od prvega do tretjega, saj temeljijo na predpostavki, da bo Sodišče zadnjenavedene pritožbene razloge zavrnilo. Poleg tega pritožbeni razlogi od četrtega do šestega, tudi če bi bili sprejeti, ne bi mogli povzročiti razveljavitve izpodbijane sodbe v širšem obsegu, kot to izhaja iz utemeljenosti pritožbenih razlogov od prvega do tretjega.

2. Posledice utemeljenosti pritožbe Komisije

- 78 Najprej je treba ugotoviti, da utemeljenost pritožbe Komisije ne more povzročiti razveljavitve točke 2 izreka izpodbijane sodbe, kot primarno predlaga Komisija.
- 79 Iz točk od 137 do 167 in 237 izpodbijane sodbe je razvidno, da je Splošno sodišče točko 2 sporne odločbe v delu, v katerem se nanaša na izračun globe, ki jo je treba naložiti družbama SEHV in Magrini, in v delu, v katerem se nanaša na določitev zneskov, ki jih morajo tožeče stranke plačati solidarno, razglasilo za nično iz trojnega razloga, in sicer ker je Komisija s tem, da je štela, da so družbe Reyrolle, SEHV in Magrini solidarno odgovorne za plačilo globe, ki očitno presega njihovo skupno odgovornost, da družb Siemens Österreich in KEG ni štela za solidarno odgovorni za del globe, ki je bila naložena družbama SEHV in Magrini, in da družbi Reyrolle ni naložila samostojne odgovornosti za plačilo dela globe, ki ji je bila naložena, kršila načelo individualizacije kazenskih sankcij.
- 80 Vendar kot je navedel tudi generalni pravobranilec v točki 27 sklepnih predlogov, ta trojni razlog, ki ga Komisija poleg tega pred Sodiščem ne izpodbija in na katerega se je Splošno sodišče oprlo za razglasitev člena 2 sporne odločbe za ničnega, ne izhaja iz uporabe načel, ki se nanašajo na interno razmerje solidarnosti, kot so navedena v točkah od 153 do 159 izpodbijane sodbe in ki so predmet pritožbe Komisije.
- 81 Nasprotno, navedeni razlog izhaja iz uporabe načel, ki urejajo zunanje razmerje solidarnosti, in sicer odgovornost vsake od družb, da Komisiji plača celotno globo, naloženo podjetju, ki so ga tvorile ob storitvi kršitve, in ki jih je Splošno sodišče navedlo v točkah od 148 do 152, prvem stavku točke 153 in točki 154 izpodbijane sodbe, v katerih pravo ni napačno uporabljeno, kot je razvidno iz točk 49, 54, 57 in 59 te sodbe.
- 82 Vendar utemeljenost pritožbenih razlogov od prvega do tretjega, ki jih navaja Komisija, povzroči razveljavitve točke 3 izreka izpodbijane sodbe, kot tudi predlaga ta institucija, saj iz točk 245, 247, 262 in 263 navedene sodbe izrecno izhaja, da določitev deležev zadevnih družb v internem razmerju, ki jo je Splošno sodišče v okviru izvajanja svoje neomejene pristojnosti opravilo na podlagi načel, ki se nanašajo na interno razdelitev solidarne odgovornosti in ki so navedena v točkah 158 in 159 navedene sodbe, spada med ugotovitve, na katere se je Splošno sodišče oprlo za spremembo in nato naložitev glob, ki so našteve v točki 3 izreka iste sodbe.

- 83 Zato je treba točko 3 izreka izpodbijane sodbe razveljaviti v delu, v katerem ta zajema določitev deležev zneskov globe, ki je bila tožecim strankam na prvi stopnji naložena solidarno.
- 84 Ker so bile tožbe v skladu s točko 4 izreka izpodbijane sodbe v preostalem zavrnjene, ni treba ugoditi predlogu Komisije, naj se tožbe v zadevah T-122/07, T-123/07 in T-124/07 v delih, v katerih se nanašajo na razglasitev ničnosti člena 2(j), (k) in (l) sporne odločbe, ki so jo predlagale tožeče stranke na prvi stopnji, zavrnejo.

B – Pritožba družbe Reyrolle

- 85 Družba Reyrolle v utemeljitev pritožbe navaja dva pritožbena razloga, od katerih se prvi nanaša na kršitev načela individualizacije kazenskih sankcij, drugi pa na kršitev načel enakega obravnavanja in sorazmernosti.

1. Prvi pritožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev načela individualizacije kazenskih sankcij

a) Trditve strank

- 86 Družba Reyrolle s prvim pritožbenim razlogom trdi, da je Splošno sodišče s tem, da je pri izvajanju neomejene pristojnosti kršilo člen 23(3) Uredbe št. 1/2003 – ko je podjetju, ki sta ga tvorili družbi Rolls-Royce in Reyrolle v obdobju od 1988 do 1998, naložilo globo na podlagi ekonomske moči gospodarskega subjekta, ki je nastal šele več let pozneje s prodajo družbe Reyrolle družbi VA Technologie, in ne na podlagi položaja tega podjetja – kršilo načelo individualizacije kazenskih sankcij.
- 87 Družba Reyrolle trdi, da Splošno sodišče ne bi smelo izračunati enotnega izhodiščnega zneska na podlagi prometa in tržnega deleža podjetja, ki ga je tvorila skupina VA Tech, temveč bi moralo za družbo Reyrolle v zvezi z zgodnejšim obdobjem, v katerem je bila ta družba, kot je navedeno v točki 6 te sodbe, hčerinska družba družbe Rolls-Royce, torej obdobjem med 15. aprilom 1988 in 20. septembrom 1998, določiti poseben izhodiščni znesek.
- 88 Družba Reyrolle trdi, da bi bilo treba izhodiščni znesek za obdobje pred njeno prodajo družbi VA Technologie določiti na podlagi tržnega deleža podjetja, ki sta ga tvorili družbi Rolls-Royce in Reyrolle, in zgolj prometa tega podjetja. Na ta način naj bi skupna globa, naložena družbi Reyrolle, lahko znašala največ 2 050 000 EUR.
- 89 Komisija meni, da ta pritožbeni razlog ni utemeljen. Trdi, da določitev posebnega izhodiščnega zneska za obdobje, v katerem je bila družba Reyrolle del podjetja Rolls-Royce, ni bila utemeljena, saj matični družbi tega podjetja ni bilo mogoče očitati nobene kršitve. Vsekakor pa bi bila, tudi če bil tak poseben izhodiščni znesek sprejet, po razpoložljivih podatkih globa višja, in ne nižja.

b) Presoja Sodišča

- 90 Družba Reyrolle trdi, da načelo individualizacije kazenskih sankcij zahteva, da bi bilo treba, ker je v obdobju, v katerem je sodelovala pri zadevnem omejevalnem sporazumu, zaporedno tvorila dve podjetji, in sicer podjetje Rolls-Royce, nato pa podjetje, ki ga je tvorila skupina VA Tech, globo v znesku 9 450 000 EUR, ki ji jo je Splošno sodišče v okviru izvajanja neomejene pristojnosti naložilo posamično s točko 3, zadnja alineja, izreka izpodbijane sodbe, izračunati na podlagi dveh različnih izhodiščnih zneskov za zadevni podjetji, ki bi zajemala zaporedni obdobji kršitve, med katerima je tvorila vsako od teh podjetij.

- 91 Kot je bilo že navedeno v točki 52 te sodbe, načelo individualizacije kazenskih sankcij zahteva, da se za namene člena 23(3) Uredbe št. 1/2003 znesek globe določi glede na težo zadevnemu podjetju individualno očitane kršitve in njeno trajanje. To načelo velja tudi takrat, ko – kot v obravnavani zadevi – znesek globe določi Splošno sodišče pri izvajanju neomejene pristojnosti.
- 92 Vendar je, kot je v bistvu poudaril generalni pravobranilec v točkah od 131 do 134 sklepnih predlogov, iz točk 140, 144 in 164 izpodbijane sodbe razvidno, da se je Splošno sodišče za določitev globe, ki jo je treba naložiti posamično družbi Reyrolle za obdobje, v katerem je bila del skupine Rolls-Royce, oprlo na ugotovitev, da je kršitev v tem obdobju storila družba Reyrolle samostojno, saj je Komisija v zvezi z matično družbo podjetja Rolls-Royce ugotovila, da je kršitev zastarala. Poleg tega ni sporno, da je v naslednjem obdobju kršitve družba Reyrolle še naprej sodelovala pri omejevalnem sporazumu kot del podjetja, ki ga je tvorila skupina VA Tech, katere krovna družba, VA Technologie, je bila tudi spoznana za odgovorno za kršitev.
- 93 Iz tega v obravnavani zadevi sledi, da je, ker družbi Rolls-Royce ni bila posamično očitana nobena kršitev, načelo individualizacije kazenskih sankcij zahtevalo, da se znesek globe ne določi glede na lastnosti tega podjetja, temveč glede na lastnosti enega samega podjetja, ki ga je, preden jo je pridobila družba VA Technologie, tvorila izključno družba Reyrolle, po tej pridobitvi pa družba Reyrolle in druge družbe skupine VA Tech, ki so sodelovale pri omejevalnem sporazumu.
- 94 Zato je Splošno sodišče lahko določilo samo en izhodiščni znesek za podjetje, ki ga je tvorila skupina VA Tech, na podlagi prometa te skupine v letu 2003, ki je zadnje celo leto kršitve, pri čemer je nato razdelilo odgovornost za storjeno kršitev med posamezne družbe za obdobja, v katerih so sodelovale pri omejevalnem sporazumu.
- 95 V teh okoliščinah je treba prvi pritožbeni razlog družbe Reyrolle zavrni.

2. Drugi pritožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev načel enakega obravnavanja in sorazmernosti

a) Trditve strank

- 96 Družba Reyrolle z drugim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču očita, da je s tem, da je v okviru izvajanja svoje neomejene pristojnosti uporabilo drugačne metode za izračun, kot jih je uporabilo pri drugih družbah, pri čemer jo te metode postavljajo v znatno slabši položaj kot je položaj, v katerem so te druge družbe, kršilo načeli enakega obravnavanja in sorazmernosti.
- 97 Prvič, v zvezi z družbama SEHV in Magrini, torej družbama, ki sta zaporedno tvorili podjetje Schneider in podjetje VA Tech, naj bi iz točke 241 izpodbijane sodbe izhajalo, da je Splošno sodišče zanju določilo poseben izhodiščni znesek za vsako obdobje, v katerem sta ti družbi tvorili posamezni podjetji. Pri družbi Reyrolle pa naj bi Splošno sodišče uporabilo povsem drugačno metodo, saj je globo določilo na podlagi enotnega osnovnega zneska, čeprav je ta družba v obdobju kršitve tvorila različna podjetja, kar naj bi povzročilo naložitev nesorazmerne globe tej družbi.
- 98 Drugič, diskriminacija, ki naj bi jo utrpela družba Reyrolle, naj bi bila še izrazitejša ob primerjavi metode za izračun globe, ki ji je bila naložena, z metodo, ki jo je Komisija uporabila za nekatere japonske družbe v povsem primerljivem položaju, saj naj bi se Splošno sodišče za te družbe oprlo na ločene izhodiščne zneske za obdobje pred vključitvijo njihovih dejavnosti v sektorju GIS v skupno podjetje.
- 99 Komisija trdi, da ta razlog ni dopusten, saj ni bil naveden pred Splošnim sodiščem in gre zato za nov razlog. Ta pritožbeni razlog naj bi bil vsekakor neutemeljen.

b) Presoja Sodišča

- 100 Glede dopustnosti drugega pritožbenega razloga je treba ugovor nedopustnosti, ki ga uveljavlja Komisija, zavrnuti.
- 101 Čeprav družba Reyrolle na prvi stopnji ni navajala zatrjevane diskriminacije, na katero se sklicuje v tem pritožbenem razlogu, to ne more povzročiti nedopustnosti tega razloga.
- 102 Družba Reyrolle namreč lahko vložiti pritožbo, v kateri se pred Sodiščem sklicuje na razloge, ki izhajajo iz izpodbijane sodbe in s katerimi izpodbija njeno utemeljenost (sodba z dne 29. novembra 2007 v zadevi Stadtwerke Schwäbisch Hall in drugi proti Komisiji, C-176/06 P, točka 17).
- 103 V obravnavani zadevi družba Reyrolle Splošnemu sodišču očita, da jo je diskriminatorno obravnavalo, ko je v okviru izvajanja neomejene pristojnosti določilo znesek globe, ki ji je bil naložen. Čeprav je Splošno sodišče za izračun glob uporabilo enako metodo kot Komisija, pa je s tem to metodo sprejelo za svojo, domnevna diskriminacija, ki jo zatrjuje družba Reyrolle, pa je posledica ponovnega izračuna globe, kakor ga je opravilo Splošno sodišče, in tako izhaja iz izpodbijane sodbe.
- 104 Poleg tega pritožbenega razloga v obsegu, v katerem se nanaša na izračun globe, kakor ga je opravilo Splošno sodišče v okviru izvajanja svoje neomejene pristojnosti, ni mogoče šteti za nedopustnega, saj po svoji naravi ni mogel biti naveden na prvi stopnji (glej v tem smislu zgoraj navedeno v zadevi Alliance One International proti Komisiji, točka 35 in navedena sodna praksa).
- 105 V zvezi s preizkusom utemeljenosti navedenega pritožbenega razloga iz sodne prakse izhaja, da izvajanje neomejene pristojnosti pri določanju zneska glob ne more povzročiti diskriminacije med podjetji, ki so sodelovala pri omejevalnem sporazumu v nasprotju s členom 101(1) PDEU (glej zlasti sodbo z dne 30. maja 2013 v zadevi Quinn Barlo in drugi proti Komisiji, C-70/12 P, točka 46 in navedena sodna praksa).
- 106 Poleg tega je v skladu z ustaljeno sodno prakso načelo enakega obravnavanja kršeno le, če se primerljivi položaji obravnavajo različno ali različni položaji enako, razen če ni tako obravnavanje objektivno utemeljeno (glej zlasti sodbo z dne 7. junija 2007 v zadevi Britannia Alloys & Chemicals proti Komisiji, C-76/06 P, str. I-4405, točka 40 in navedena sodna praksa).
- 107 Vendar je treba ugotoviti, da v obravnavani zadevi načelo enakega obravnavanja ni bilo kršeno, ker družba Reyrolle ni bila v položaju, primerljivem s položajem skupine Schneider ali položajem japonskih proizvajalcev.
- 108 Najprej, glede trditve, da je bila družba Reyrolle diskriminirana v primerjavi z družbama SEHV in Magrini, je bilo v točkah 92 in 93 te sodbe že poudarjeno, da je družba Reyrolle pri zadevni kršitvi sodelovala kot del enega samega podjetja, in sicer podjetja, ki ga je tvorila skupina VA Tech, katere sestava se je v obdobju kršitve spreminjala.
- 109 Dalje, ta položaj se razlikuje od položaja, v katerem sta bili družbi SEHV in Magrini. Ti družbi sta namreč zaporedno sodelovali pri zadevnem omejevalnem sporazumu kot del dveh različnih podjetij, in sicer najprej kot del podjetja, v katerem je bila matična družba družba Schneider, nato pa, po njuni prodaji družbi VA Technologie, kot del podjetja, ki ga je tvorila skupina VA Tech. Poleg tega sta bili tako družba Schneider kot družba VA Technologie spoznani za osebno odgovorni za sodelovanje pri tem omejevalnem sporazumu.
- 110 Prav tako ni mogoče šteti, da so bili v primerljivih položajih družba Reyrolle in japonski proizvajalci. Ni namreč sporno, da so zadevni japonski proizvajalci, in sicer družbi Fuji in Hitachi na eni strani ter družbi Mitsubishi in Toshiba na drugi, pri omejevalnem sporazumu sprva sodelovali samostojno. Čeprav so te družbe 1. oktobra 2002 svoje dejavnosti na področju GIS vključile v dve skupni podjetji, in

sicer – v tem zaporedju – v JAEPS in TM T&D Corp., pa so še naprej obstajale kot samostojna in neodvisna podjetja. To pa ne velja za družbo Reyrolle, saj po njeni prodaji družbi VA Technologie in vključitvi v podjetje, ki ga je tvorila skupina VA Tech, ni več obstajala kot samostojno in neodvisno podjetje.

- 111 Nazadnje, v zvezi z zatrjevano kršitvijo načela sorazmernosti iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da temu, kadar v okviru pritožbe odloča o pravnih vprašanjih, ni treba iz razlogov pravičnosti s svojo presojo nadomestiti presoje Splošnega sodišča, ki pri izvajanju svoje neomejene pristojnosti odloča o višini glob, ki se podjetjem naložijo zaradi kršitev prava Unije. Tako bi bilo, le če bi Sodišče ocenilo, da višina sankcije ni le neprimerna, ampak tudi tako pretirana, da ni sorazmerna, treba ugotoviti, da je Splošno sodišče zaradi neprimernosti zneska globe napačno uporabilo pravo (glej zlasti zgoraj navedeno sodbo Quinn Barlo in drugi proti Komisiji, točka 57 in navedena sodna praksa).
- 112 Družba Reyrolle se je pri očitku nesorazmernosti globe, ki ji jo je naložilo Splošno sodišče, omejila na trditve, da naj bi bila obravnavana diskriminatorno, ki pa so se izkazale za neutemeljene. Vendar ni predložila konkretnih dokazov, ki bi izkazovali prekomerno raven absolutnega zneska te globe. Zato je treba očitek glede zatrjevane kršitve načela sorazmernosti zavrniti.
- 113 Iz tega sledi, da je treba zavrniti tudi drugi pritožbeni razlog družbe Reyrolle.
- 114 Ker ni mogoče sprejeti nobenega pritožbenega razloga, ki ga v utemeljitev pritožbe navaja družba Reyrolle, je treba pritožbo v celoti zavrniti.

C – Pritožba družb SEHV in Magrini

- 115 Najprej je treba skupaj preučiti prvi in drugi pritožbeni razlog, ki ju v utemeljitev pritožbe navajata družbi SEHV in Magrini.
1. Prvi in drugi pritožbeni razlog, ki se nanašata na kršitev načela *ne ultra petita* in kršitev instituta pravnomočnosti
- a) Trditve strank
- 116 Družbi SEHV in Magrini po eni strani trdita, da se je njuna tožba pred Splošnim sodiščem nanašala na globo v znesku 4 500 000 EUR, za plačilo katere odgovarjata solidarno z družbo Schneider v skladu s členom 2(k) sporne odločbe, ne pa tudi na globo v znesku 3 600 000 EUR, za plačilo katere odgovarja družba Schneider sama v skladu s členom 2(j) te odločbe. Po drugi strani ti družbi opozarjata, da medtem ko bi zadnjenavedeno globo lahko izpodbijala le družba Schneider, ta pred Splošnim sodiščem tožbe ni vložila.
- 117 Iz tega naj bi izhajalo, da je Splošno sodišče s tem, da je globo, naloženo v členu 2(j) sporne odločbe, razglasilo za nično in njen znesek vključilo v globo, za plačilo katere solidarno odgovarjajo družbe Schneider, SEHV in Magrini, poleg tega, da je kršilo načelo *ne ultra petita*, kršilo tudi institut pravnomočnosti te odločbe v zvezi z družbo Schneider.
- 118 Komisija meni, da je ta pritožba v celoti nedopustna, saj naj bi bili predlogi v njej ravno nasprotni predlogom iz tožbe pred Splošnim sodiščem. Vsekakor pa naj bi Splošno sodišče, ker mu je bilo vprašanje višine globe, naložene solidarno družbam, ki so zaporedno tvorile podjetji Schneider in VA Tech, predloženo v okviru tožbe, ki so jo vložile tožeče stranke na prvi stopnji, v okviru izvajanja neomejene pristojnosti lahko spremenilo znesek te globe, ne da bi kršilo bodisi načelo *ne ultra petita* bodisi institut pravnomočnosti.

b) Presoja Sodišča

- 119 Najprej je treba opozoriti, da se, kot je potrjeno v členu 113(1) Poslovnika v različici, ki je veljala na dan vložitve pritožbe, s pritožbo lahko predlaga, da se predlogom, postavljenim na prvi stopnji, ugodi v celoti ali deloma.
- 120 Zato je, kot je poudaril generalni pravobranilec v točki 150 sklepnih predlogov, ta pritožba nedopustna v delu, v katerem pritožnici v njej predlagata potrditev člena 2(k) sporne odločbe, katerega razglasitev ničnosti sta predlagali na prvi stopnji.
- 121 Dalje, kot je tudi navedel generalni pravobranilec v navedeni točki 150, je pritožba družb SEHV in Magrini poleg tega nedopustna v obsegu, v katerem se z njo predlaga, da se potrdi člen 2(j) sporne odločbe, saj se ta določba nanaša na globo, ki bi jo lahko izpodbijala le družba Schneider. Vendar ta družba Splošnem sodišču tožbe ni vložila.
- 122 Nazadnje, ta pritožba je nedopustna v delu, v katerem družbi SEHV in Magrini z njo Sodišču predlagata, naj v zvezi s členom 2(k) sporne odločbe razsodi, da vsak od solidarnih dolžnikov nosi eno tretjino zneska 4 500 000 EUR. Iz točke 74 te sodbe je namreč razvidno, da sodišče Unije pri izvajanju neomejene pristojnosti ni pristojno za razdelitev globe med solidarne dolžnike v okviru njihovega internega razmerja.
- 123 Vendar se Komisija ne more sklicevati na nedopustnost predlogov družb SEHV in Magrini, ker se z njimi predlaga delna razveljavitev točk 2 in 3 izreka izpodbijane sodbe.
- 124 Opozoriti je treba, da družbi SEHV in Magrini v okviru svoje pritožbe trdita, da je Splošno sodišče odločilo *ultra petita*, ko je v točki 2 izreka izpodbijane sodbe za nična razglasilo člena 2(j) in 2(k) sporne odločbe v obsegu, v katerem se zadnjena določba nanaša na družbo Schneider. Pritožnici v zvezi s tem trdita, da družba Schneider ni vložila ničnostne tožbe pred Splošnim sodiščem, tako da je izpodbijana odločba zanj postala pravnomočna. Po mnenju pritožnic pa naj bi bila globa, ki jo je Splošno sodišče spremenilo v točki 3, prva alineja, izreka izpodbijane sodbe po razglasitvi člena 2 sporne odločbe za ničnega v delu, v katerem se nanaša na družbo Schneider, zanju posebej neugodna.
- 125 Ker pritožnici v utemeljitev predlogov, ki se nanašajo na delno razveljavitev točk 2 in 3 izreka izpodbijane sodbe, tako navajata razloge, ki izhajajo iz same sodbe, je treba v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 102 te sodbe, te predloge razglasiti za dopustne.
- 126 V zvezi z utemeljenostjo prvih dveh pritožbenih razlogov je treba opozoriti, da je sodišče Unije, kadar mu je v presojo predloženo vprašanje zneska globe, pooblaščen za izvajanje neomejene pristojnosti (glej zlasti zgoraj navedeno sodbo Alliance One International proti Komisiji, točka 105).
- 127 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da vprašanje o višini globe, naložene družbi Schneider na posamični podlagi v skladu s členom 2(j) sporne odločbe ni bil predloženo v presojo Splošnemu sodišču.
- 128 Ker družba Schneider zoper znesek globe ni vložila tožbe, ta globa ni mogla biti predmet tožbe, ki sta jo vložili družbi SEHV in Magrini, ker ni bila naložena tema družbama.
- 129 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da je Splošno sodišče odločilo *ultra petita*, ko je v točki 2 izreka izpodbijane sodbe člen 2(j) in (k) sporne odločbe razglasilo za ničnen ter ko je v točki 3, prva alineja, tega izreka spremenilo globo, naložene na podlagi teh določb, tako, da jih je zajelo v en sam znesek, ki ga morajo solidarno plačati družbe Schneider, SEHV in Magrini.

- 130 Res je, kot je navedlo Splošno sodišče v točki 248 izpodbijane sodbe, da je ta sprememba globe, čeprav ne spreminja celotnega zneska globe, ki ga lahko Komisija terja od družbe Schneider v okviru zunanjega razmerja solidarnosti, ugodna za to družbo glede zneska globe, ki ga bo navedena družba morala na koncu plačati v okviru interne razdelitve te globe. Vendar zato Splošno sodišče še ne bi smelo izvesti navedene spremembe, ki je lahko neugodna za družbi SEHV in Magrini tako v okviru zunanjega kot internega razmerja solidarnosti. Ker Splošno sodišče po eni strani ni moglo ugotoviti nezakonnosti zadevne naložitve globe, ne da bi kršilo načelo *ne ultra petita*, po drugi ni moglo uporabiti neomejene pristojnosti za preklic, znižanje ali zvišanje te globe.
- 131 Iz navedenega izhaja, da je treba prvi in drugi pritožbeni razlog družb SEHV in Magrini sprejeti.
- 132 V teh okoliščinah je treba ugoditi pritožbi družb SEHV in Magrini, ne da bi moralo Sodišče obravnavati tretji pritožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev načela kontradiktornosti. Ta pritožbeni razlog je namreč izrecno podreden prvemu in drugemu pritožbenemu razlogu, saj se v primeru, da bo Sodišče ta pritožbena razloga zavrnilo, s tretjim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču očita, da je vsekakor napačno uporabilo pravo, ko je v točki 3, prva alineja, izreka izpodbijane sodbe spremenilo globo, ne da bi zadevnim družbam omogočilo, da se o tej novi določitvi globe izrečejo. Poleg tega, tudi če bi bil ta tožbeni razlog sprejet, ne bi mogel povzročiti razveljavitve izpodbijane sodbe v širšem obsegu, kot to izhaja iz utemeljenosti prvega in drugega pritožbenega razloga, ki sta obravnavana.

2. Posledice utemeljenosti pritožbe družb SEHV in Magrini

- 133 Ob upoštevanju delne nedopustnosti predlogov iz pritožbe, kot je bila ugotovljena v točkah od 119 do 122 te sodbe, utemeljenost prvega in drugega pritožbenega razloga družb SEHV in Magrini povzroči razveljavitev točke 2 izreka izpodbijane sodbe v delu, v katerem ta za nič en razglaša člen 2(j) in (k) sporne odločbe, in razveljavitev točke 3, prva alineja, izreka izpodbijane sodbe.
- 134 Ker družbi SEHV in Magrini s pritožbo nista predlagali, da se v preostalem tožbam v združenih zadevah od T-122/07 do T-124/07 ugotodi, te tožbe ostajajo zavrnjene v skladu s točko 4 izreka izpodbijane sodbe.

VI – Stroški

- 135 Na podlagi člena 184(2) Poslovnika Sodišče v primeru, da pritožba ni utemeljena ali pa je utemeljena in Sodišče samo dokončno odloči o sporu, odloči tudi o stroških.
- 136 V skladu s členom 138(1) Poslovnika, ki se v pritožbenem postopku uporablja na podlagi člena 184(1) Poslovnika, se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.
- 137 V zvezi s pritožbo družbe Reyrolle (C-232/11 P), ker je Komisija predlagala, naj se tej družbi naloži plačilo stroškov, in ker ta s svojimi pritožbenimi razlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov v zvezi s to pritožbo.
- 138 Ker je treba pritožbo Komisije (C-231/11 P) sprejeti, Komisija pa je predlagala, naj se tožečim strankam na prvi stopnji naloži plačilo stroškov, se tem naloži plačilo stroškov v zvezi s to pritožbo.
- 139 Ker je treba pritožbo družb SEHV in Magrini (C-233/11 P) prav tako sprejeti, ti družbi pa sta predlagali, naj se Komisiji naloži plačilo stroškov, se tej naloži plačilo stroškov v zvezi s to pritožbo.
- 140 V preostalem razdelitve stroškov v zvezi s postopkom na prvi stopnji, kot je bila določena v točkah od 5 do 7 izreka izpodbijane sodbe, ni treba spreminjati.

Iz teh razlogov je Sodišče (četrti senat) razsodilo:

1. Točka 2 izreka sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 3. marca 2011 v združenih zadevah Siemens Österreich in drugi proti Komisiji (od T-122/07 do T-124/07) se razveljavi v delu, v katerem je v njej za nič en razglašen člen 2(j) in (k) Odločbe Komisije C(2006) 6762 final z dne 24. januarja 2007 v zvezi s postopkom na podlagi člena 81 [ES] in člena 53 Sporazuma EGP (Zadeva št. COMP/F/38.899 – Plinsko izolirane stikalne naprave).
2. Točka 3, prva alineja, izreka sodbe Splošnega sodišča z dne 3. marca 2011 v združenih zadevah Siemens Österreich in drugi proti Komisiji (od T-122/07 do T-124/07) se razveljavi.
3. Točka 3, druga, tretja in četrta alineja, izreka sodbe Splošnega sodišča z dne 3. marca 2011 v združenih zadevah Siemens Österreich in drugi proti Komisiji (od T-122/07 do T-124/07) se razveljavi v delu, v katerem zajema določitev deležev tožečih strank na prvi stopnji od zneskov globe, ki so jim bili naloženi solidarno.
4. Pritožbe se v preostalem zavrnejo.
5. Družbam Siemens AG Österreich, VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co. KEG, Siemens Transmission & Distribution Ltd, Siemens Transmission & Distribution SA in Nuova Magrini Galileo SpA se naloži plačilo stroškov pritožbenega postopka v zadevi C-231/11 P.
6. Družbi Siemens Transmission & Distribution Ltd se naloži plačilo stroškov pritožbenega postopka v zadevi C-232/11 P.
7. Evropski komisiji se naloži plačilo stroškov pritožbenega postopka v zadevi C-233/11 P.
8. Stroški postopka na prvi stopnji ostajajo razdeljeni v skladu s točkami od 5 do 7 izreka sodbe Splošnega sodišča z dne 3. marca 2011 v združenih zadevah Siemens Österreich in drugi proti Komisiji (od T-122/07 do T-124/07).

Podpisi